

да намѣреше своята Калифорния. Смѣтката му излѣзе събъркана: десетината наполеона — сичкото му богатство — хвъркнахъ за двѣтѣ книжки, които му не повърнахъ нито едната пета, и Станчо Пустодимски биде принуденъ да прѣгърне режима на най-строга сухоѣжба.

Недоумението и досадата на Пустодимски за това равнодушие на обществото, произхождаше и отъ това още, че той, като догадливъ човѣкъ, който познава гъдела на хората, бѣше турилъ пеперецъ въ гостбата: посиналъ бѣше нарочно списанието си съ нападки и груби ругателства противъ събратията си и списанията имъ, испува въ безстрашно кумири, считани до тогава неприкосновени на пиедестала си, оплювъ храбро симпатии общественни, принципи, традиции,; потъпчалъ бѣше по Атиловски религия, корони, олтари, и най-много българската граматика!

Но, при всичкиятъ тоя дакомъ стрѣвъ подфърленъ на жестокото любопитство на публиката, „Заритѣ на истината“, (или на „истенната“ както стоеше на корицата на първата книжка), срѣцнахъ едно прѣзрително мълчание, и пощенскитѣ бонове се бояхъ отъ стаята на Пустодимски, като дяволътъ отъ таманъ.

Вратата се бутна и пощенскиятъ раздавачъ се появи на прага — той така рѣдко се появяваше! — и му връчи двѣ писма, адресувани на редактора на списанието „Заритѣ на истината“.

Не безъ вълнение ги распечата. Първото писмо съдържаше стихотворение отъ нѣкой ученикъ, пратено за списанието съ молба да му испрати оная книжка, въ която бѣде обнародванъ труда му; въ второто — единъ селски даскалъ го питаше какво плаща за прѣводи, та да му прати